

paa, at Manden i Huset kan gaa ledig Uge efter Uge, Maaned efter Maaned. Hvad skal han stille op med sig selv? Tilstanden virker derfor meget let demoraliserende. Samtidig maa han se, at hans Hjem mere og mere forarmes. Og eksisterer der end en Arbejderforsikring med Støtte fra det offentlige, saa er der dog en naturlig Trang hos ethvert Menneske ikke alene til at faa Hvile, men ogsaa til at faa Arbejde. Og er der end i Arbejderstanden, som der er i alle Stænder, nogle Løjsere, saa er dog den overvældende Del af Arbejderstanden saaledes, at den ønsker Arbejde, ønsker, at de Penge, den bringer til Hjemmets Underhold, er Penge, erhvervede som Betaling for udført Arbejde. Det er ganske anderledes tiltalende for Arbejderen, end hvis han til Hjemmet bringer Understøttelse, selv om dette altsaa kan bidrage til, at hans Hjem ikke gaar fuldstændig til Grunde. Og saa kommer dertil den Glæde og Tilfredshed, som det jo fremkalder hos et Menneske, at han udfører en nyttig Gerning, en Gerning, der gør Gavn i Samfundet. Men overfor hele denne store og vanskelige Situation har Erhvervsministeren jo kun haft Ord, mere eller mindre skønne Taler, som ogsaa er blevet applauderet, fordi man ventede, at der bag disse Taler, naar de holdtes paa Købestævner og andre Steder, virkelig stod en Mand, det vil sige, at der efter Ordene fulgte Handling. Men Ministeriets Handlinger har jo væsentlig bestaaet deri, at man har nedsat Kommissioner, Udvalg og Komiteer, ganske i Overensstemmelse med det bekendte Ord: Da Fanden vilde, at der intet skulde ske, saa dannede han den første Komité. Gang paa Gang har vi faaet den Erklæring, at Ministeriet overvejer, og hvad det betyder, ved vi jo nok. Men Handling har der været mindre af end nogen Sinde. Det er Arbejde, som Arbejderne maa have, og med Hensyn til Arbejderne i Byerne er det jo navnlig Arbejde indenfor Industri og Haandværk, det kommer an paa.

Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (J. A. Hansen) udtalte i Gaar en Beklagelse af, at det havde været saa længe med Sagens Behandling; det var omtrent ved Nytaarstid — om det var lidt før eller lidt senere, husker jeg ikke i dette Øjeblik —, at Ministeriet endelig kom frem med sit

Lovforslag, og Rigsdagen har derefter brugt 3 Maaneder til at behandle det. Ja, det er en meget naturlig Beklagelse fra det ærede Medlem, men hvad skal man gøre i saadanne 3 Maaneder, naar Ministeriet kun overvejer?

Overfor hele denne Situation forekommer det mig, at Staten maa gøre sit yderste for at tilvejebringe Betingelserne for Arbejde, om det overhovedet er muligt for Staten, hvad det jo ingenlunde er i alle Tilfælde. Her hjælper det, som Ministeren oprindeligt foreslog, Tilskud til Arbejds-lønnen i kriseramte Virksomheder jo ikke synderligt. Noget mere vil det hjælpe, at Staten, saaledes som det nu ogsaa vil ske efter det Forslag, vi her behandler, giver Adgang til billige Laan i Tider, hvor det er svært eller dyrt at skaffe sig Penge i Pengeinstitutterne. Men vil man sætte Hjulene i Gang, vil man sætte de mange Hænder i Arbejde, vil man møtte de mange Munde, saa er det ikke gjort med, at Socialministeren kommer Gang paa Gang og beder om nogle Penge til Understøttelse. Saa maa man gaa de Veje, der er at gaa, hvis der er Veje at gaa, og dér har vi fra vor Side jo hævdet, at der er ingen anden Vej at gaa end Toldvejen. Den Vej er man gaaet i alle andre Lande til Beskyttelse af det nationale Arbejde for at skaffe Landets egne Indvaanere Arbejde. Under det Neergaardske Ministerium stod jo ikke alene den nuværende Erhvervsminister, men ogsaa den nuværende Socialminister og tilraabte det daværende svage Ministerium: Vi vil have Plan, Plan for, hvorledes der skal skaffes Arbejde, der maa en Plan til, vi maa have Importregulering, men Hovedsagen er, hvilke Veje Ministeriet end vil slaa ind paa, at vi maa have Arbejde. Den Gang var Forholdene endda ikke nær saa slemme, som de har været i indeværende Vinter, og det maa jeg sige, at der blev under det svage Neergaardske Ministerium udrettet ganske anderledes meget mere for at skaffe Arbejde end under det nuværende stærke Arbejderministerium. I Stedet for er der nu Tale om forøgede Understøttelser.

Den højtærede Erhvervsminister sagde i Gaar, at Told vil han ikke kunne gaa med til, thi Told fordyrer Varerne. Nu vil jeg sige til den højtærede Minister: Jeg ved ikke, om det er sket i hans Tid, men det